

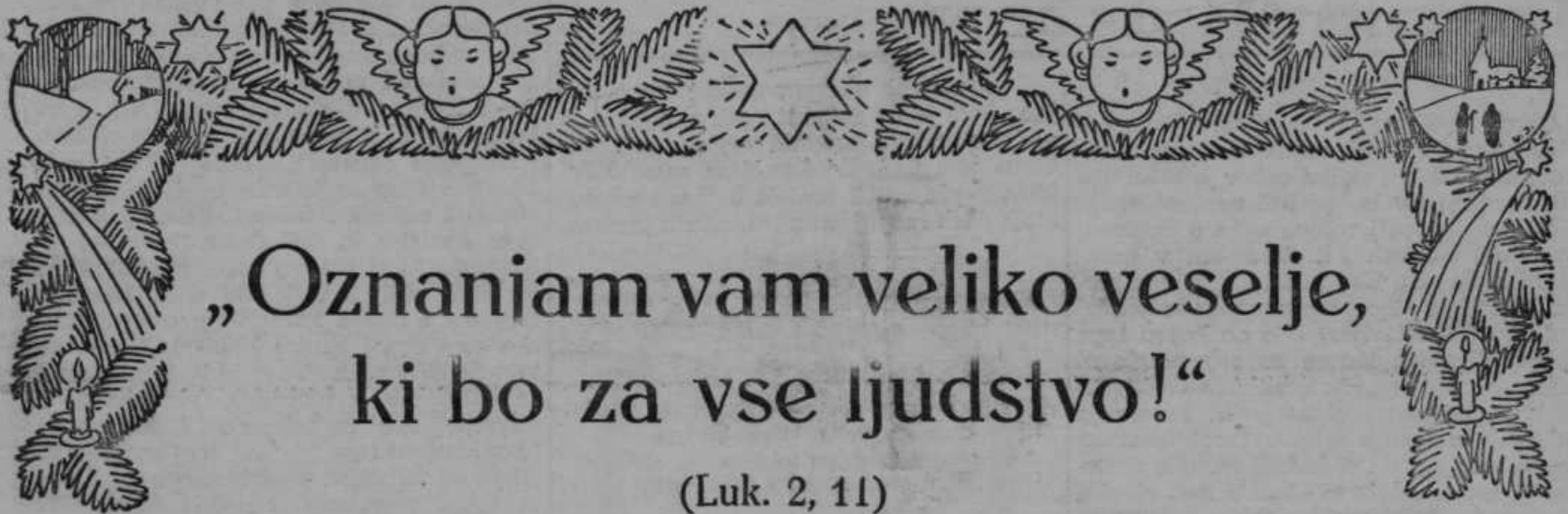
SLOVENSKI GOSPODAR

LIST LJUDSTVU V POUK IN ZABAVO
Z MESEČNO PRILOGO „KMEČKO DELO“

Izhaja vsako sredo
Cene: Letno din 32 —, polletno
din 16 —, četrtletno din 9 —, ino-
zemstvo din 64 —
Poštno-čekovni račun številka 10.603

Uredništvo in upravnništvo: Maribor, Koroška 5.
Telefon 21-13

Cene inseratom: Cela stran
din 2000 —, pol strani din 1000 —,
četrt strani din 500 —, 1/8 strani
din 250 —, 1/16 strani din 125 —
Mali oglasi vsaka beseda din 1 —

„Oznanim vam veliko veselje,
ki bo za vse ljudstvo!“

(Luk. 2, 11)

Sloveči ruski pisatelj Tolstoj pripoveduje v eni svojih zanimivih in poučnih ljudskih povesti o čevljarju Martinu. V podzemni sobici je stanoval sam, ko so mu umrli žena in otroci. V tem temnem prostoru je delal ves dan. Včasih se je njegovo oko dvignilo proti edinemu oknu, ki mu je odpiralo pogled na ulico. Če je kdo šel mimo, je videl samo njegove čevlje. Večino jih je spoznal na čevljih, ki so jih nosili. Ko se je napravila noč, je odložil šilo in kopito. Vzel je v roke sveto pismo ter v njem prebiral. Ko je nekega dne čital v svetem pismu o tem, kako je Zveličar obiskal hišo farizeja Simona, se je vprašal: »Kako bi bil jaz sprejel Gospoda, če bi bil na mestu farizeja Simona?« Sredi razmišljanja o tem se mu zdi, da sliši Gospodov glas: »Jutri pridem k tebi.« Ali je to san ali resnica? Ves naslednji dan se ne more znebiti te misli. Od časa do časa se mu oko dvigne proti oknu v pričakovanju Gospoda, ali bo prišel ali ne. Ne zagleda drugega kot starega moža, ki je kidal sneg ter se utrujen naslonil na njegovo malo okno. Povabi ga v svoje siromašno stanovanje. Pripravi mu čaj, ki ga skupno pijeta. V razgovoru pove ubogemu kidalcu snega, kaj se mu je prejšnji večer zgodilo. Ko ta siromak odide, povabi čevljar Martin še drugega in tretjega sličnih siromakov ter jim prijazno postreže. Zvečer zopet vzame v roke sveto pismo. Pogled mu pade na besede Gospodove: »Kar ste storili kateremu izmed teh mojih najmanjših bratov, ste meni storili.« (Mt 25, 40.) Čevljar Martin ne dvomi več: Gospod Jezus je bil pri meni in jaz sem ga sprejel in pogostil.

Božič je praznik prihoda Gospoda, ki je kot Sin božji bil v Betlehemu rojen v obliki pravega človeka. Mar je bilo človeštvo pripravljeno kot Tolstojev čevljar Martin, da sprejme Gospoda Jezusa, učlovečenega Sina božjega? Ne, v veliki večini ne. Prebivalci Betlehema so Mariji in Jožefu obrnili hrbet, češ, saj ne moreta plačati prenočišča. Kolika brezbriznost in trdosrčnost! Iznana iz sredine ljudi brez vere in ljubezni, sta Marija in Jožef poiskala zavetišče zunaj mesta v hlevu, kjer je bilo rojeno božje Dete. Betlehemčani Gospoda Jezusa niso sprejeli. Bilo pa je tudi takšnih, ki mu ob njegovem prihodu

niso skazali ne vere ne ljubezni, marveč kruto sovraštvo. Kralj Herod ga je hotel umoriti. Pred njim je nežno božje Dete moralo iskati zavetja v daljni tuji deželi. In potem se je število Gospodovih sovražnikov namnožilo: farizeji so mu v hudobni sovražnosti sledili korak za korakom, lastni apostol (Judež) ga je izdal, Pilat krivično obsodil, ljudska množica, nesposobna lastne misli in treznega preudarka, je zahtevala trdovratno njegovo smrt, ki so mu jo zadali surovi služabniki vojne.

Zgodovina se ponavlja. Danes je na svetu mnogo verske brezbriznosti in mlačnosti, ki je z njo prešinjeno lažnivo svobodomiselstvo. Hrbet kažejo Kristusu in njegovi cerkvi, kakor so ga pokazali Mariji in Jožefu brezbrizni Betlehemčani. Skrivnost rojstva Sinu božjega gre vsako leto mimo njih, ne da bi vzbudila v njihovih srcih iskrico ljubezni do božjega Zveličarja in do njegovih najmanjših bratov. Je pa tudi mnogo takih na svetu, ki nadaljujejo fronto Heroda, Pilata, Judeža in drugih Kristusovih sovražnikov. Na široko razpredena in močna je danes ta fronta. Sestavljajo jo razni elementi. Rdeči komunizem se druži v tej fronti z raznobarnim poganskim nacionalizmom. Za nje je božični praznik kamen spotike, ker je Kristus za nje po izpovedi pravičnega Simeona »znamenje, kateremu se bo nasprotovalo« (Lk 2, 35). Vsem tem raznobarnim protikrščanskim frontašem je skupno geslo: Zveličarja ne potrebujemo. Zveličanje izvira iz razredno-zavednega ljudstva, iz krvi, iz naroda, iz nacionalne države! Usodne zmote, ki vodijo v brezno pogube, ki so se vanj pogrezni vsi Kristusovi nasprotniki! Edini Zveličar ljudi in narodov je Jezus Kristus. Njegov prihod na svet je pomenjal po besedah angela pastirjem na betlehemske poljanah in pomenja še danes »veliko veselje, ki bo za vse ljudstvo« (Lk 2, 11). Veselje zlasti za tiste, ki so bedni, siromašni, trpeči. Saj je naš Zveličar bil rojen v pomanjkanje in siromaštvo, »v plenice povit in v jasi položen« (Lk 2, 13). Sprejmimo ga z ljubeznijo, ki jo skazujejo zlasti njegovim najmanjšim, ubogim, bednim, trpečim bratom!